

În Țara Simțurilor

7 povestiri cu... tihnă

- cu o prefață de Clara Toma -

Câteva cuvinte ale editoarei despre afinele autoarei	5
Podul cu minunății	11
Regina imașului	18
Mirosul tihnei	26
Văzul tihnei	29
Auzul tihnei	32
Gustul tihnei	36
Atingerea tihnei	40
Prezentare de autoare	45

Podul cu minunății

Am mai multe locuri de care îmi amintesc cu drag. De fapt, chiar cred că locul e sfințit de om. Dacă sunt cu un om drag, și ne simțim bine, orice loc devine magic. Am oscilat între locuri mai vechi sau mai noi, locuri care nici nu mai sunt, decât în amintirile mele poate. Gândind la locuri dragi, am umblat prin memorie și am zâmbit, ba la aeroportul din Birmingham, ba la nucul din fundul grădinii mămăicii, ba la apartamentul de deasupra sex-shopului din Munchen, ba la sala de nașteri de la Pantelimon... Câte se mai adună și-n mintea omului!

Totuși, pentru că puteți vizita și voi înșivă aeroportul din Birmingham, apartamentul de deasupra sex-shopului

din Munchen, sala de nașteri de la spitalul Pantelimon, chiar și nucul din fundul grădinii mămicii mele... am ales să vă povestesc despre un loc pe care numai eu vi-l pot zugrăvi: podul de deasupra bucătăriei de vară a bunicii.

Bunica era o femeie mititică, iute și aprigă în toate privințele. Avea curte mare, casă frumoasă pe veranda căreia tronau lendri roz, grajduri deasupra cărora punea fânul, hambar cu locuri speciale pentru grâu și porumb, coteț pentru păsări, grădină mare cu legume și una mică, de flori.

Când eram mică, jur că eu chiar credeam că bunica e Sfânta Vineri sau ceva, pentru că nu știu cum, parcă dintr-o învârtitură, fiind cumva peste tot deodată și în același timp... toate, toate erau ordonate, rostuite, animalele sătule, curtea măturată și, mereu mâncare pe

foc. Bunica nășise de cununie sau botez cam trei sferturi din sat, așa că veșnic se perindau prin orgadă o mulțime de fini: bărbați veniți să bea o țuică la nănașa, femei să-i ceară un sfat, copilași flămânzi care cereau mâncare la nana, căci dacă se duceau acasă, acolo ar fi rămas și s-ar fi lins pe bot de chihăiala de pe uliță.

Din această pricină, bunica mereu făcea ceva la sobă: chiftele numai bune de înșfăcat, gogoși, plăcinte, poale-n brâu, sarmale, compot și cine știe câte altele. Într-un colț al sobei fierbea mereu o crăticioară cu ouă. N-am mai pomenit om care să mănânce atâtea ouă fierte ca bunica.

Vara, pentru că era cald, toată agitația asta se muta în colțul dinspre vișin, acolo unde bunicul îi făcuse bucătărie de vară. Cât era ziua de lungă, soba fierbea, cocea și prăjea. Deasupra bucătăriei, însă... era o

altă lume, atât de tihnită, deși la doar un metru jumate deasupra forfotei de jos.

În podul casei n-am dibuit niciodată cum se intră, dar podul bucătăriei de vară... ehe... era lumea mea! Petreceam acolo ore în șir. Era o răcoare prăfuită atât de plăcută, cu iz de vechi dar minunat. Podul era ticsit de tot felul de lucruri, unele nici nu știam ce sunt, adunate acolo de ani, cine știe de când: turnuri de străchini din lut, fiecare cu modelul ei, cofere din sticlă colorată, în care lumina ce pătrundea șui printre scândurile acoperișului juca strălucind curcubeie, pahare de tot felul primite pe la pomeni, linguri de lemn cu modele arse, farfurii așezate în straturi, fuse, unelte fel de fel, lămpi vechi cu petrol, borcane, războiul mare de țesut, dar și cel mic, la care mă puteam juca și eu, calupuri de săpun din diferiți ani, care mai de care cu mirosul lui, sticle și țoiuri

pentru țuică, cutii cu fel de fel de semințe ce-și uitaseră menirea la cât or fi fost de vechi.

Mă puteam juca acolo ore în șir, cât e ziua de lungă. Studiam picturile din fiecare strachină, aranjam mese regale, apoi le strângeam la loc, număram semințele necunoscute, ba amestecându-le, pentru ca mai apoi să le separ ca Cenușăreasa, ba imaginându-mi ce plante ar fi crescut din ele, cu ce fel de frunze și poate fructe ciudate. Uneori veneau pisici să fete în podul meu și eram în stare să privesc puii neclintită, nerespirând aproape, cu spatele lipit de vreun cufăr, neschițând niciun gest, căci știam că nu am voie să-i ating.

Soră-mii nu-i plăcea să urce în pod, pentru că era praf, așa că toată grămada asta de comori era numai a mea și doar a mea. Nu m-am străduit prea tare să-i